

בני מאמינים

עלון מיוחד בנושא ברכות השחר

יוצא לאור על ידי ארגון בני אמונים ת.ד. 102 בני ברק

אכלול
תשע"ה

אמ"ן בנוטריקון

אסף ראשי תבות שגרמזו במילה אמן, שמהם אנו לומדים על חשיבותה וגדולתה של מצות עניית אמן.

אמן ראשי תבות: א-ל מלך נאמן

בעניית אמן מעידים אנו כי רק הקדוש ברוך הוא הנז מלך העולם ונאמן לקיים הבטחותיו.

(שבת קיט ב רש"י שם)

אמן ראשי תבות: אני מוסר נפשי

מצוה גדולה היא למסור את הנפש על עניית אמן.

(ספר "הגן ודגן משה" ליום יא)

אמן ראשי תבות: אז מסיני נצטוו

עניית אמן נמנית על המצוות שעליהן נצטוינו בהר סיני.

("פרוש התפלות והברכות" לר"י בן יקר)

אמן ראשי תבות: ארבות ממרום נפתחו (ישעיה כד יח)

עניית אמן בכונה מורידה שפע רב משמים.

(רמ"ד וואלי, ישעיה כד יח)

אמן ראשי תבות: משכני אחריך נרצצה (שיר השירים א ד)

עניית אמן מקרבת את האדם לקדוש ברוך הוא.

(מאמר מאה קשיטה [לרמ"ע מפאנו] פ"ו)

אמן ראשי תבות: ארץ נחלי מים (דברים ז)

העונה אמן פותחים לו את שערי גן עדן, הנקרא גם "ארץ נחלי מים" על שם ארבעת הנהרות היוצאים משם.

("וישע ציון" פרשת עקב)

אמן ראשי תבות: נצור מצות אלקיך

על האדם לשמור ולקדקד במצות עניית אמן.

("שערי נסים" ח"א עמ' רנב)

אמן ראשי תבות אחד מלאך נוצר

בכל עניית אמן, יוצר האדם מלאך שמגן ושומר עליו.

(מפי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א)

שאלת חכם

בין הדברים שעליהם אנו מודים לה' בברכות השחר, נמצא גם חוש השמיעה. התוכלו לציין באיזו ברכה?

תשובות לשאלה זאת, ניתן לשלח לבני אמונים ת.ד. 102 בני ברק. בין השולחים יגורלו פרסים יקרי ערך.

בהצלחה!

בשער השחר

בס"ד

לפי "כני לאוניס" הקריס!

זמן רב עבר מאז נפגשנו בעלון האחרון, אולם הטלפונים הרבים שקבלנו מהם, ומאות (!) המכתבים שזרמו למשרדנו מאז, היו בשבילנו דרישת שלום יום-יומית ומחממת לב מהם, ולדים אהובים.

מבין שכל המכתבים והטלפונים שקבלנו הצלחנו בקלות להגיע למסקנה המשמחת, כי רבכם כולכם כבר התרגלתם לומר את ברכות השחר בחברותא וקדש שם שמים בריבים.

כן, עשרות אלפי ילדי ישראל המשתתפים בשנים האחרונות בשלל פעילויות ארגון 'בני אמונים' בנושא ברכות השחר, כבר הבינו שהמשג 'חברותא' אינו שינוי רק ללמוד התורה, אלא אף תפלה לפעמים זקוקה לחברותא - חברותא מיוחדת לעניית אמן.

* * *

לפני חדשים מספר התיתם עם ישראל מאביו ורועו, פוסק הדור, הגאון האדיר הרב וואזנר זצוק"ל. הסתלקותו של בעל "שבט הלוי" מאתנו, היא אבדה קשה במיוחד גם בעבורנו שסמוכים היינו תמיד על שלחנו וקבלנו את ברכתו ועידודו לארץ הדרך; הרב וואזנר ז"ע ראה בפעילות ארגונו חשיבות עצומה לחינוך דור העתיד ולחזקת האמונה בבוא עולמים.

לדים יקרים!

בנדאי יודעים לכם דבריו הקדושים של החיד"א בספרו 'נחל קדומים', כי חשיבותה של עניית אמן נרמזה כבר במלה הראשונה בתורתנו הקדושה: 'בראשית', שראשי תבותיה - בקול רם אברך שם יי תמיד - הנם רמז לחובת האדם לברך ברכתיו בקול רם כדי שיענו אחריו אמן.

בטח גם שמעתם לא פעם כי המצוה האחרונה בתורה היא מצות 'ועתה כתבו לכם' - מצות כתיבת ספר תורה.

כעת אתם בנדאי שואלים את עצמכם איך קשרנו בין הדברים, וכיצד נוגע הדבר לרב וואזנר זצ"ל?

לשם כך אתם מזמנים לקרא את העלון המרהיב שלפניכם; ביו דפיו תמצאו אמרות מחכימות, ספורים מחזקים על הקפדתם של גדולי ישראל בנושא ברכות השחר, שעשועונים נושאי פרסים והסבר מפורט על המבצע הנדיר מסוגו שמקשר בין כתיבת ספר התורה לבין מצות אמן.

לאחר שתקראו את העלון תוכלו לקבל על עצמכם להתגייס למהפכת השחר: אם אתם מכירים מישהו שאינו אומר את הברכות בחברותא, דרבנו אותו שיחפש גם הוא חברותא שפז, או אולי תתנדבו לכה בעצמכם...

תוכלו להפיק לו כי עניית אמן הנה מצוה נשגבה וחשובה שאין שיעור לערכה, שרק ברכה שענו אחריה אמן נחשבת לברכה משלמת, וכי בספרים הקדושים מובא, שכשם שאדם צריך לברך מאה ברכות ביום, כך הוא צריך לענות תשעים אמינים ביום, ואמירת ברכות השחר בחברותא היא דרך מעלה לצבור סכום אמינים גדול שפז.

אז קדימה, המשיכו בדרך הנפלאה שהתחלתם בה, ישר כחכם, עלו והצליחו!

בברכת: "בברכה שלמה ונאמר אמן",

מערכת "בני מאמינים".

הקול שבקע מן היקב

את הספור שלפנינו ספר הגאון רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א, רבה של מגדל העמק וראש מוסדות "מגדל אור" על סבתו ע"ה. המעשה שהתרחש בו אינו מעשה שגרתי, העלילה שבו מרתקת ומפלאה - אך מסר אחד ברור לה, מוסר השכל שנמן ללמד מספורים כה רבים: אמן- מלה כה קטנה וכח השפעתה עצום, כפי שתוכלו להתבונן ולראות בשורות שלפניכם:

אז נחזרה שוב לראות את השו"ד מניף גרון גדל ממדים למול ראשו של ר' מרדכי שמעון, שפבר עצם עניו בדבקות, ואמר בכונה עצומה את המלים הקדושות, שאותן אומר כל יהודי על ערש דיו: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד!"

פחד! שניה של הרבנית נקשו מרב אימה, אולם פתאום קטעה החלטה מעשית את חוט מחשבותיה הטרופות והיא החליטה לקום ולעשות מעשה: תוף שניות ספורות היא נצבה מאחורי השו"ד, קשהיה תרה אחר חפץ שתוכל להשליך עליו ויבלם את מעשהו המטרף. הפריט היחיד שנתקלה בו היה פפפפי העץ הקבדים שלרגליה. מבלי להסס היא נטלה אחד מהם והשליכה אותו בעצמה על ערפו של השו"ד המגשש.

קול חבטה נשמע. מסתבר כי המעשה האמין פעל את פעלתו והשו"ד צנח על הקרקע מסחרר וכאוב פאשר הגרון הפגד צונו על רגליו.

"אדון ספרברג, אנטולוי! ברח!", צעקה הרבנית לעבר ר' מרדכי שמעון. המום מן הנס שנעשה לו נעמד על רגליו ונמלט על נפשו. לא כדי להתאושש בביתו, כדי לנח או להרגע. אלא הישר לעבר השטיבלאף, כדי להודות לבוהא- עולם שהצילו ממנות בטוח.

והרבנית הצדקנית? גם היא נמלטה משם ואצרה לפקד את מושבה הקבוע שפעצרת נשים. בעת קריאת התורה עוד הצליחה לשמע את ר' מרדכי שמעון עולה לתורה ומברך ברכת "הגומל" בשם ומלכות, ובעינים מלאות בדמעות התרגשות ענתה אחריו את המלה הקצרה בת שלוש האותיות, סם החיים, פועלת הישועות, המלה שהצילה חיים היום, ובזכותה נצלו רבבות יהודים לארץ הדורות -

א-מ-ן!

שידועה היתה בקרב אנשי ירושלים בפנאי: "ליבא די גבא'טע" - לבא הגבאית.

כזה היה המראה נורא - ההוד שנגלה מדי בקר בבקרן תחת חלון היקב של ספרברג, ולא ידע בעל הבית - ר' מרדכי שמעון על כך מאומה. רק שוכן בפרומים ידע זאת, ואין כל ספק שזכותיה היה פותח שעריו ישועה ונחמה לעיר ירושלים ולעולם כולו.

באותו בקר, כמה הרבנית לבא מקדם מהרגיל, קשתחושה לא טובה מקננת בלב. "דבר מה קורה עכשו בקרב", לחש קול פנימי בקרבה. בבחילות שלא אפינה את התנהלותה המחשבת והשקולה כל כך, נחפזה לצאת מן הבית לשנעלי הבית, פפפפי העץ הידועים שלה, עוד נעולות על רגליה. על אף גילה המבגר ורגליה הדואבות, הדררה הפעם לצעד במסלול הקבוע שבו צעדה עם שחר שנים על גבי שנים. עוד רגע קט מסתים לו "שביל האמנים" הפריט שלה, והיקב נגלה למולה במלא הדרו, שקט ורגוע פתמי. כמעט והסתובבה אחור לכוון ביתה, להחליף את נעליה ולצעד בנחת כמו בכל יום, אלא שאז לחש לה אותו קול פנימי שלפני שתחזר פדאי שתתקרב קמעא לחלון, למקום מושבה הקבוע, תאזין למתרחש בפנים, ורק אם תראה שהכל כשורה, אזי תשוב הביתה בלב שקט.

בזריזות קרבה לחלון, ומשאג הביטה פנימה נעתקה נשימתה והדם אזל מפניה באחת. המראה שלפניה היה לא-אמן ממשי: ר' מרדכי שמעון היה שכוב על הרצפה, שותת דם, כשמעליו גוהר שו"ד אכזרי ומאים לטול את נפשו. מפיו בקעו אנחות קורעות לב, שזעזעו לחלוטין את הרבנית.

חיש מהר התעשתה, אולם

רבות דבר בה, בירושלים של פעם - שרוכליה וסוחריה תלמידי חכמים היו, שואבי מימיה קדושי עליון וסנדלריה שלמים ויראי חטא. גם ר' מרדכי שמעון ספרברג, בעל היקב המפרסם שהיה ממקם ברחוב חיי-אדם נמנה על אותם אנשי רוח ירושלמיים שכל מאמץ היה לעשות נחת רוח לבוראם. מדי בקר היה ר' מרדכי שמעון משקים קום, ועוד בטרם לכתו לשטיבל שבמאה שערים היה מתחבר עם קונו שעה ארבה ביקבו השקט, ומזמר במתיקות את ברכות השחר, כשהוא מתענג על כל תבה ותבה.

בשכונת בתי ויטנברג, השוכנת מול היקב, התגוררה גבאית צדקה מפלאה וצדקנית - הרבנית גוטספרב ע"ה, סבתו של הרב גרוסמן שליט"א. בכל בקר, עוד בטרם הנצה החמה, היתה הרבנית פוסעת חרישית לכוון היקב, מאזינה לברכותיו מרוממות הנפש של הרב ספרברג ועונה אמן בנעימה ובדבקות אחר כל ברכה וברכה. משקים לברך, היתה גוררת את רגליה הפגדות מעל ימים ומהסתובבות בלתי פוסקת בין בתי ירושלים לקבוצ מעות לעניים, ושמה פעמיה אל עזרת הנשים של השטיבלאף. שם, שוב היתה עומדת שעות ארוכות על רגליה הנפוחות, כשהיא מתאמצת ודווקא להספיק "אמן" ועוד "אמן". כך היתה נשארת עד שאחרון המתפללים היה עוזב את השטיבל, או אז היתה מחיכת את חייכה המפרסם, מודה לקדוש ברוך הוא שזפה אותה בעוד יום לעבודתו ותברך, ומתחילה לשרף את רגליה במלאכת הקדש, כגבאית המפרסמת

"חדשים לבקרים רבה אמונתה" (איכה ג, כג)

"ברוך אתה - ה' הפיחד הנותן לעמו תורתו.

הנה עברה שנת תשע"ה עליכם "בני מאמינים" עם שחר עלתה ובקעה אמירת אלפי אמנים.

ואם גם אתם מ"בני אמונים" עשו זאת כאן עכשו, הצטרפו גם אתם לאומרי האמנים, למהפכת השחר תשע"ו!

הנה עברה שנת תשע"ה, עליכם "בני מאמינים", עם שחר עלתה ובקעה אמירת אלפי אמנים.

מאפת ועד נתיבות, אלפי ילדים יקרים, ממלאים פיהם במצוות, מחדשים אמונתם לבקרים.

"פוקח עורים", מברך האחד "אמן", עונה זולתו,

טוב להודות - למה הדבר דומה?

הנמשל: מדי בקר בברכות השחר אנו מודים לה' על סדרת המתנות הנפלאות שהוא מעניק לנו מדי יום. בל נברך בחפזון ובחטף, אלא נודה לה' בכונה רצויה ובגמור משלם - נדאג לעטר את ברכותינו בעניית אמן.

וזאת הברכה מבט לברכות השחר

"מלביש ערמים" בזמן לבישת הבגדים.

פיוס, נוהגים אנו כדעת ה"שלקו ערוך" (אורח חיים מו ב) שיש לברך ברכות אלו בבית הקנסט, כיון שחלק מהברכות נאמרות בזמן שהידיים אינן נקיות, ומלבד זאת, לא כלם יודעים את נסח הברכות פראוי כדי שייכלו לברך בעל-פה, כל אחת בזמנה.

מעלה מיוחדת יש לאמירת הברכות בבית הקנסט או בכל מקום אחר שבו מתפללים, באופן שישמעו אחרים ויענו אחריו אמן. ומוכא בפוסקים שקד נהגו האר"י ז"ל ועוד רבים מגדולי ישראל.

פעת, ילדים וקרים, נשאר לכם ללמוד את באור מילות הברכות, כדי שתדעו ותבינו על מה מודים אתם לבורא עולם מדי בקר בברכות השחר.

היא כהקדש שאסור להנות ממנו, ואלו הפסוק השני מדבר על פרק הזמן שאחרי הברכה: לאחר שהאדם מברך את ה', מרשה לו הקדוש ברוך הוא להנות מעולמו הנפלא. לכן אומר הפסוק: "והארץ נתן לבני אדם".

כיון שאסור להנות מהעולם הזה ללא ברכה, חכמינו זכרונם לברכה תקנו לנו ברכה על כל דבר ודבר בעולם שגורם לנו הנאה. מסבא זאת אנו מברכים את ברכות השחר, את ברכת "יוצר אור" ואת שאר הברכות.

.....

כפי שמבאר בגמרא (ברכות ס ב), בתחלה תקנו חכמים לברך כל אחת מברכות השחר בזמן שבו נהנים מהדבר שעליו מברכים. כגון: ברכת "אשר נתן לשכור" בעת שמיעת קול התרנגול, ברכת "פוקח עורים" בשעת פקחת העינים וברכת

עולם נפלא ברא לנו הקדוש ברוך הוא ברב רחמיו וטובו: שמש מאירה, נופים מרהיבי עין, מאכלים ערכים לחם, ובעלי חיים מפלאים שישמשו לצרכנו... היקום המושלם הזה נברא למטרה אחת, והיא: שנהנה ונשתמש בו ולתועלתנו ולרווחתנו.

בדאי מפירים אתם את דברי חכמינו זכרונם לברכה: "אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה" (ברכות לה א), השאלה היא: מדוע?

הגמרא במקום מבארת: בספר התהלים יש שני פסוקים אשר לכאורה נראים כסותרים זה את זה: **בפסוק הראשון** נאמר: "לה' הארץ ומלואה תבל וישיבי בה" (כד א), ואלו **בפסוק השני** נאמר: "והארץ נתן לבני אדם" (קטו טו), כיצד נתן, אם כן, לישוב את סתירת הפסוקים?

מסבירה הגמרא שהפסוק הראשון מדבר על פרק הזמן שלפני הברכה - שאז הארץ שייכת לד' והרי

שַׁעֲשׂוּעֵי לַשָּׁנָה

פְּסוּקֵי הַשָּׁחַר

מְשִׁימָה מֵאַתְגֶּרֶת לְבָקִיָּאִים בְּסֵפֶר הַסְּפָרִים:

- מֵצֵאוּ פְּסוּקֵי הַמֵּתֵאִים לְתַכְנֶה שֶׁל כָּל בְּרָכָה מִבְּרָכוֹת הַשָּׁחַר.
- לְדוּג': "וְקוֹלֵךְ יִחְלִיפוּ כֹחַ" (שְׁמִינִי מ' ל"א) - הַנּוֹתֵן לִיעֹף פֶּתַח.
- וְשִׁמּוֹ בִּכְתֵּב בְּרוּר, צִינּוֹ אֶת מְקוֹר הַפְּסוּקִים וְשִׁלְחוּ אֵלַינוּ.
- הַפְּסוּקִים הַקּוֹלְעִים בְּיוֹתֵר: יִפְרְסְמוּ בַּעֲלוֹן הַבָּא, וְכַמוֹךָ, יִצְפוּ אֶת הַשּׁוֹלֵחַ בַּפֶּרֶס יָקָר עֲרֹךְ!

אוֹתִיּוֹת הַשָּׁחַר

א' ב' בְּבִרְכוֹת הַשָּׁחַר:

- א- בְּלִשְׁוֹנֵנוּ חוֹגֵר, וּבִבְרָכָה -
- ב- בְּהַתְרַנְּגֻלַּת הַתְּהַרְכָּה -
- ג- בְּהַיִּשְׁרָאֵל נֶאֱזָר -
- ד- מִשְׁפָּט אֶכְזֹר -
- ה- הוֹדֵאָה עַל הַרְגָּלִים וְעַל הַהֲלִיכָה -
- ו- לְפָנָיו אֵין עוֹנִים אָמֵן, לְפִי הַהֲלָכָה -
- ז- הוֹדֵיָה עַל חֲלִיּוֹת הַגֵּב הַמִּתְנַחֲחוֹת -
- ח- הִדְרָה הַמִּבְחָרֶת לֵאמֹר אֶת הַבְּרָכוֹת -
- ט- עַל יֶצֶר זֶה נִשְׂא תַחֲנוּנָה -
- י- אֲדָם לֵאמֹה, נִטְוֵל שְׁנָה -
- כ- בְּרָכָה עַל נַעֲלִית מַנְעִלִים -
- ל- בֵּין הַיּוֹם לְבִינוּ מְבִדִילִים -
- מ- הוֹדֵיָה עַל הַנֶּעֱת אֵיבָרִיו -
- נ- מְבַקְשִׁים לֹא לְבֹא בְּשַׁעְרָיו -
- ס- נִחְלָקוּ אִם "פּוֹקֵחַ עֲרִים" מְבָרֵךְ -
- ע- אֲנָשִׁים הַעוֹסְקִים בַּעַל מְפָרֵךְ -
- פ- מְכַשּׁוֹל וְתַקְלָה -
- צ- קִמְצָן קִטָּן - מוֹפִיעַ בַּמּוֹלָה -
- ק- עַל כֶּף נִתְקַנָּה בְּרָכָה מִיַּחֲדָת -
- ר- הַתְקִין קִרְקָע צִיִּבָּה וְעוֹמֶדֶת -
- ש- בְּכָל בִּקְרָה מִיַּעֲיִנּוּ עוֹבְרֶת -
- ת- אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עוֹטֶרֶת -

אֶת פִּתְרוֹן הַחִידוֹת נָתַן לְשַׁלַּח לְבָנֵי אֲמוֹנִים ת.ד. 102 בְּנֵי בָרָק.
בֵּין הַפּוֹתֵרִים נִכְוֵנָה יִגְרְלוּ פְּרָסִים יָקָרִים.

מִשְׁפַּחַת יִפְרָח
מִירוּשָׁלַיִם שְׁלַחָה
אֶת שְׂרָשֶׁרֶת הַמַּלְיָם הָאֲרָכָה
בְּיוֹתֵר שְׁהִכִּילָהּ 478 מַלְיָם (!)
וְזָכְתָה בְּמַצְלָמָה יָקָרֶתִּית
לֹא הִגְרָלָה.

בַּהֲגֵרָלָה שֶׁהַתְקִימָה בֵּין שׁוֹלְחֵי הַפִּתְרוֹנוֹת לְשַׁעֲשׂוּעֵינוּ
שֶׁהוֹפִיעַ בַּעֲלוֹן הַקּוֹדֵם זָכוּ בְּכַרְטִיסֵיכֶם בְּשָׁנֵי 100 שָׁ:
מִשְׁפַּחַת יוֹסִפִּישׁ מִירוּשָׁלַיִם
מִשְׁפַּחַת גּוֹלְדֵּבֶרֶג מִבֵּית שֶׁמֶשׁ
מִשְׁפַּחַת אֲדֵלֶר מִרוֹכְסִים
אֶסְף יִשְׂרָאֵל סִפְרֵי מִכְפָּר תַּנְיָה
מִיכָאֵל שֶׁר מִנְתַּנְיָה

מְשִׁיב פַּחַלְכָּה

תְּשׁוּבָה ל"שְׁאֵלֶת חֶכֶם" שֶׁהוֹפִיעָה בַּעֲלוֹן הַקּוֹדֵם:

הַשְּׂאֵלָה: בְּבִרְכַּת הַמִּזוֹן אֵין אוֹמְרִים פֶּעַם אַחַת "וְנֹאמֵר אָמֵן" וּפֶעַם נּוֹסֶפֶת "וְאִמְרוּ אָמֵן",
הַתְּדַע לָתֵת טַעַם לְשִׁנּוּי זֶה?

הַתְּשׁוּבָה: ב"הַרְחֵמוֹן" אֵין מוֹסִימִים ב' וְנֹאמֵר אָמֵן", לְפִי שְׂאוֹת בְּרָכָה שֶׁנִּשְׁכַּח לְבַעַל הַבֵּית
וְהוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְחַיֵּב לְצִוּוֹת עַל אַחֲרִים לַעֲשׂוֹת עֲלֵיהָ אָמֵן, אוֹלָם ב' עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו"
שֶׁהוּא שֹׁבֵב לְקוֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, מוֹשְׁלֵת עַל כָּל יִשְׂרָאֵל הַחוּבָה לַעֲשׂוֹת אָמֵן, וְלָכֵן גּוֹזֵר הַפֶּתַח
וְאֹמֵר: "וְאִמְרוּ אָמֵן". ("מִן הַבְּרָכָה" קֶסֶט א')

בַּהֲגֵרָלָה שֶׁהַתְקִימָה בֵּין שׁוֹלְחֵי הַפִּתְרוֹנוֹת
לְשְׂאֵלֶת חֶכֶם זָכוּ בְּכַרְטִיסֵיכֶם בְּסֵף 100 שָׁ:
שְׁלֹמֹה לִוי פִּישְׁמָן מִבְּנֵי בָרָק - מִשֶּׁה דַּכְנֵר מִפֶּתַח תַּקּוּהָ
חִיָּה וַיִּסְבֵּלוֹם מִחִיפָה - מִיכָל כְּהֵן מִנְתַּיִבוֹת

שְׁמוֹת הַזּוֹכִים בַּהֲגֵרָלָה לְמִשְׁתַּתְפִּי מַבְצֵעַ "בְּבִרְכָּה שְׁלֹמָה"
פְּרָסְמוֹ בַּמוֹקֵד "קוֹל אֲמוֹנִים".
בְּנוֹסֶף לָכֵן, קִבְּלוּ הַזּוֹכִים הוֹדָעָה טֵלְפוֹנִית עַל זְכִיתָם.

יָדִים יָקָרִים!

עוֹד מַבְצֵעַ מִתֵּק מִבֵּית "בְּנֵי אֲמוֹנִים" יוֹצֵא לְדוּג'...

אֲדוּגוֹן 'בְּנֵי אֲמוֹנִים' מְכַרְזֵי הַשָּׁנָה
עַל מַבְצֵעַ נְדִיר וּמִיחָד בַּעֲבוּרְכֶם:

אַתֶּם מְחַשְׁבִּים וּמִתְחַזְקִים בַּהֲקַפְּדָה יִתְרָה
עַל אִמִּירַת בְּרָכוֹת הַשָּׁחַר בַּחֲבֵרוֹתָא
וְעִנִּית אָמֵן אַחֲרֵיהֶן כְּרָאוּי
וּמְלַבֵּד הַזִּכִּיּוֹת הָעֲצוּמוֹת שְׂאֵתָם צוֹבְרִים
תּוֹכְלוּ לְהִשְׁתַּתֵּף בַּהֲגֵרָלוֹת וּלְזַכּוֹת בַּפֶּרֶסִים
יָקָרִי עֲרֹךְ וְהַפְתָּעוֹת מְגוֹנוֹת.

אָבֵל זֶה לֹא הַכֹּל...

הַפֶּעַם מַחֲפָה לָכֶם פְּרָס מִיחָד בְּמִינוֹ:

כָּל יָלֵד שֶׁיִּשְׁתַּתֵּף בַּמַּבְצֵעַ וְיַעֲמִיד בְּמִשְׁמִימוֹת הַנִּדְרָשׁוֹת יִזְכֶּה
לְקַבֵּל אוֹת בְּסֵפֶר תּוֹרָה מַהֲדֵד
שֶׁנִּכְתֵּב בְּיָמִים אֵלוֹ מִשְׁכּוֹ לְזַכְרוֹ שֶׁל מֶרֶץ הָרֵב וְהַזֶּכֶר לְצוּק'ל.
סֵפֶר הַתּוֹרָה יִכְנֵס, אִם יִרְצֶה הָשֵׁם, בְּרֵב עִם וּבִהְדִּיר מִלֵּךְ
לְהִיכַל הַקֹּדֶשׁ בְּבֵית מִדְּרָשׁוֹ הַגָּדוֹל שֶׁבְּבֵנֵי בָרָק, מְקוֹם תַּפְכֻּלָּתוֹ
וְתוֹרָתוֹ שֶׁל הָרֵב עֲשׂוֹת בְּשָׁנִים.

בְּנוֹסֶף, אֲנוּ נַעֲנִיק אִי"ה פְּרָס הַיִּסְטוֹרִי
נְדִיר וּיְחִידִי לִילָדִים שֶׁיִּשְׁתַּתֵּפוּ בַּמַּבְצֵעַ זֶה.

מַחֲכִים לְהִשְׁתַּתֵּפוֹתְכֶם
מַעֲרַכַת "בְּנֵי אֲמוֹנִים"

לְהֵלֵךְ תַּקְנוֹן הַמַּבְצֵעַ:

1. הַחֵל מִחֲדָשׁ תִּשְׁרִי וְהִלָּא תַתְּקִים מִדֵּי חֹדֶשׁ
בַּחֲדָשׁ הַגֵּרָלָה חֲדָשִׁית מִיַּחֲדָת לְמַקְפִּידִים עַל
אִמִּירַת בְּרָכוֹת הַשָּׁחַר בַּחֲבֵרוֹתָא.
2. כְּדִי לְהִשְׁתַּתֵּף בַּהֲגֵרָלָה עֲלֵיכֶם לְהַקְפִּיד לְכָל
הַפָּחוֹת בְּמִשְׁכּוֹ 21 יָמִים מִיַּמֵּי הַחֹדֶשׁ עַל אִמִּירַת
בְּרָכוֹת הַשָּׁחַר בַּחֲבֵרוֹתָא. שִׁמּוֹ לְבִי אֵין לְצַרֵּף 21
יָמִים מִשְׁנֵי חֲדָשִׁים.
3. אִם הַצִּלְחָתְכֶם לְצַבֵּר 21 "יָמִי אָמֵן", דָּחוּהוּ עַל כֶּף
בְּסִיּוֹם הַחֹדֶשׁ בַּמוֹקֵד הַטֵּלְפוֹנִי שֶׁל "בְּנֵי אֲמוֹנִים",
או אֲצֵל הַנְּצִיָּה בְּנִתְחַכֵּם.
4. כְּאֹמֵר, הַהֲגֵרָלָה הָרִאשׁוֹנָה תַּעֲרֹךְ לְמִשְׁתַּתְפִּי
חֲדָשׁ תִּשְׁרִי בַּתַּאֲרִיק'י בְּחֻשׁוֹן. בְּהַמְשָׁךְ נַעֲרֹךְ אִי"ה
הַגֵּרָלָה כָּל י' בַּחֲדָשׁ בֵּין כָּל הַמְדַּחוּיִם עַל הַחֹדֶשׁ
הַקּוֹדֵם.

